

hodovacích důvodů zřejmě předpokládá. Ostatně nevyžaduje podvod skutečného poškození. Ke skutkové podstatě podvodu vyžaduje se však též, by pachatel jednal v době lstivého předstírání nebo jednání, v úmyslu, způsobiti škodu oklamanému nebo jiné osobě na majetku nebo na jiných právech. V souzeném případě je v tomto směru podle povahy věci třeba zjištění, že obžalovaná měla již v době lstivého předstírání úmysl, peníze, jež si hodlala od U-a vypůjčiti, mu nevrátiti, tedy ho o ně připraviti a ho tak právě vyvolaným omylem na majetku poškoditi. Rozsudek nezjišťuje však v rozhodovacích důvodech, že obžalovaná měla již v době lstivého předstírání v úmyslu, peníze, jež si hodlala vypůjčiti, U-ovi nevrátiti a ho o ně připraviti; nezmiňuje se v rozhodovacích důvodech vůbec o tom, zda obžalovaná jednala v úmyslu, by způsobila U-ovi škodu a to zejména vyvolaným obytem. Na tomto po stránce subjektivní zcela nepostačitelném podkladě vyneseny odsuzující výrok jest zřejmě právně pochybeným a již proto jeví se rozsudek zmatečným podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. K tomu přistupuje i další stížností podle čís. 5 §u 281 tr. ř. uplatňovaný zmatek neúplnosti, pokud soud nalézací měl zření pouze k nepříznivé zprávě o pověsti obžalované podané četnictvem, zcela pominul však v důvodech rozsudku příznivou zprávu o pověsti obžalované, podanou obecním úřadem. Jest pochybno, zda by byl soud dospěl ke svému pro obžalovanou tak nepříznivému posouzení věci, kdyby se byl zabýval i touto ve prospěch obžalované svědčící zprávou, jak bylo podle § 3 tr. ř. jeho povinností. Bylo proto rozsudek nalézacího soudu zrušiti jako zmatečný a věc vrátiti do první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 2873.

»Skutkem obžalovanému za vinu kladeným« ve smyslu § 344 čís. 10 a) tr. ř. jest skutek, jež obžalovaný podle výroku porotců spáchal.

Ke skutkové podstatě zločinu nedokonaného násilného smilstva podle §§ 5, 125 tr. zák., spáchaného použitím skutečného násilí, se nevyhledává, by násilí pachatelem vykonané šlo tak daleko, že osoba ženská, na níž násilí bylo vykonáno, byla jím fysicky úplně přemožena, t. j. učiněna naprosto nezpůsobilou klásti pachateli odpor; stačí, že pachatel v úmyslu, by osobu ženskou skutečně vykonaným násilím učinil neschopnou, by mu odpor činila, a by jí v tomto stavu zneužil k mimomanželskému souložení, předsevzal čin ke skutečnému vykonání násilného smilstva vedoucí.

(Rozh. ze dne 20. srpna 1927, Zm I 289/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Táboře ze dne 31. března 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného násilného smilstva podle § 8, 125, tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující číselně důvod zmatečnosti podle § 344, čís. 10 a) tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Podstata hmotněprávního důvodu zmatečnosti, jehož se stížnost dovolává, záleží v tom, že rozsudkem sborového soudu porotního byl porušen zákon nebo že ho bylo nesprávně použito, pokud jde o otázku, zda je skutek obžalovanému za vinu kladený trestným činem příslušejícím před soudy. Skutkem obžalovanému za vinu kladeným jest však, jak plyne z ustanovení §§ 337, 338 tr. ř., rozuměti skutek, jež obžalovaný podle výroku porotců spáchal. Na zmateční stížnosti uplatňující onen důvod zmatečnosti, je tudíž, by vycházejíc ze skutku výrokem porotců zjištěného, a jen z tohoto skutku, dovozovala, že tento skutek byl sborovým soudem porotním následkem nesprávného výkladu zákona uznán trestným činem příslušejícím před soudy. Toho však zmateční stížnost nečiní, nevycházejíc ve svých vývodech ze skutku výrokem porotců zjištěného, jak by měla činiti při správném provedení uplatňovaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti. Brojí jen proti věrohodnosti svědkyně P-ové a vychází, dovolávajíc se částečně i skutkových okolností, jež v řízení před soudem porotním nevyšly vůbec na jevo, vesměs ze skutkových předpokladů výrokem porotců nezjištěných. K těmto vývodům stížnosti, vybočujícím z rámce náležitého provádění číselně uplatňovaného zmatku nelze tudíž přihlížeti. Věcně provádí zmateční stížnost uplatňovaný důvod zmatečnosti jen potud, pokud, tvrdíc, že také k pokusu zločinu násilného smilstva podle § 125 tr. zák. se vyžaduje skutečné násilí, a to úplné fyzické přemožení, zřejmě namítá, že sborový soud porotní uznal obžalovaného vinným zločinem nedokonaného násilného smilstva podle §§ 8, 125 tr. zák., ač tento předpokládá úplné fyzické přemožení Anny P-ové. Tato námitka není však odůvodněna. Ke skutkové podstatě zločinu nedokonaného smilstva podle §§ 8, 125 tr. zák., spáchaného použitím skutečného násilí, se nevyhledává, by násilí pachatelem skutečně vykonané šlo tak daleko, že osoba ženská, na níž násilí bylo vykonáno, byla jím fyzicky úplně přemožena, učiněna naprosto nezpůsobilou klásti pachateli odpor. Ve skutečnosti vyžaduje se ke skutkové podstatě zločinu nedokonaného smilstva podle §§ 8, 125 tr. zák., spáchaného použitím skutečného násilí, pouze, by pachatel v úmyslu, by osobu ženskou skutečně vykonaným násilím učinil neschopnou, by mu odpor činila, a by jí v tomto stavu zneužil k mimomanželskému souložení, předsevzal čin ke skutečnému vykonání násilného smilstva vedoucí, t. j. by předsevzal činnost, v níž onen zlý úmysl pachatelův došel již zřetelného výrazu, a by obmyslený zločin jen pro nemohoucnost, pro překážku odjinud v to přišlou nebo náhodou nebyl dokonán. V souzeném případě je výrokem porotců zjištěno, že obžalovaný v úmyslu, by Annu P-ovou skutečně vykonaným násilím učinil neschopnou, by mu odpor činila, a ve stavu tomto jí k mimomanželskému souložení zneužil, povalil ji bránící se naznak na pohovku a pak na zemi, strhl jí kalhoty a sukni, vyhrnul jí košili, lehl si na ni a snažil se přes její odpor s ní souložit a že obmyslený jím zločin jen náhodou dokonán nebyl.

Za tohoto stavu věci nelze napadenému rozsudku důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, shledal-li v souhlase s výrokem porotců, že obžalovaný předsevzal takto čin ke skutečnému vykonání násilného smilstva vedoucí, ve skutku obžalovaného výrokem poroty zjištěném zločin nedokonaného násilného smilstva podle §§ 8, 125 tr. zák.; neboť zlý úmysl, v němž obžalovaný podle výroku porotců jednal a jenž podle téhož výroku jen náhodou uskutečněn nebyl, projevil se zřetelně v činnosti obžalovaného výrokem poroty zjištěné. Bylo tudíž zmateční stížnost jako dílem po zákonu neprovedenou, dílem neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2874.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Účinky § 1 odstavec druhý zákona nastávají osvědčením se, nikoliv teprve výrokem soudu o něm.

Výkon trestu podle § 6 čís. 1 zákona lze naříditi jen tehdy, objevila-li se překážka tam uvedená dříve než nastaly právní účinky § 1 odstavec druhý zákona, tedy nejpozději do konce zkušební doby.

(Rozh. ze dne 20. srpna 1927, Zm I 380/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu v Čes. Budějovicích ze dne 30. března 1927, jímž bylo nařízeno podle § 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení čís. 562/19, by tresty na svobodě obžalovaným rozsudkem téhož okresního soudu ze dne 14. prosince 1925 podmíněčně uložené byly vykonány, jakož i potvrzujícím usnesením krajského soudu v Českých Budějovicích jako soudu odvolacího ze dne 9. dubna 1927 byl porušen zákon v ustanovení § 6 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení ta se zrušují a okresnímu soudu v Čes. Budějovicích se ukládá, by o tom, zda jest naříditi výkon odloženého trestu, znova rozhodl.

D ů v o d y:

Obžalovaní byli odsouzeni a to Jan F. a Vojtěch F. rozsudkem okresního soudu v Čes. Budějovicích z 2. června 1924, č. j. T 541/24 pro přestupek § 460 tr. zák. (dříví v ceně 5 Kč) do vězení na 24 hodin a ke ztrátě práva volebního — podmíněně se lhůtou jednoho roku, Tomáš T. pak rozsudkem okresního soudu v Čes. Budějovicích z 18. dubna 1924, č. j. T V 543/24 pro přestupek § 460 tr. zák. (dříví v ceně 17 Kč) do vězení na 24 hodin a ke ztrátě práva volebního — podmíněně se lhůtou jednoho roku. Ohledně všech tří bylo po uplynutí lhůty již vysloveno, že se osvědčili a to: první dva dne 16. února 1926, tento dne 16. května 1925. Rozsudkem okresního soudu v Čes. Budějovicích